

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΙΜΠΕΡΑΤΡΙΩΣ
20 ΜΑΪΟΥ 1909
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ

ΑΡΙΘ. 19

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΜΑΪΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετὰ τίτλια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρὸν καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγᾳ χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος BENIAMIN

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Τὰ ἐν Ἀδάνοις—
Διωγμὸς Ὁρθοδόξων—Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δημήτριος Χρυσωρᾶς—
Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς ΙΖ', ΙΗ'—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ

Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 9 ἀρξαμένου, ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος Μεχμέτ Ρεσάτ ἐγένετο ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Δολμά Μπαγτζέ, κατὰ τὰ προαναγγελθέντα, ἡ ὑποδοχὴ τῶν ἐξεχόντων ἐν τῷ κράτει προσώπων, πρὸς ὑποβολὴν τῶν συγχαρτικῶν αὐτῶν προσρρήσεων καὶ εὐχῶν, ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων Αὐτοῦ ἀναρρήσει τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος σουλτάνου Μεχμέτ Ρεσάτ τοῦ Ε'.

Μικρὸν μετὰ μεσημβρίαν, κατόπι τῶν ἐξοχ. ὑπουργῶν καὶ τῶν ἄλλοτε χρηματισάντων τοιούτων καὶ σείχουλισλάμιδων, μετὰ τοὺς ἔχοντας ἀνωτέρους βαθμοὺς, πολιτικούς καὶ θρησκευτικούς, καὶ κατόπι τῶν γερουσιαστῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, εἰσῆχθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἐν ᾗ παρίσταντο ὁ τε ὑψηλ. διάδοχος τοῦ θρόνου Γιουσούφ Ἰζεδδὶν καὶ οἱ ὑψηλ. αὐτοκρ. πρίγκιπες, υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τῆς Α. Α. Μ., οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν μὴ μουσουλμα-

νικῶν τοῦ κράτους ἔθνων, ἐξ ὀνόματος δὲ πάντων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς προσλαλίαν

Μεγαλειότατε καὶ γαληνότατε αὐτοκράτορ

Τὸ εὐφρόσυτον γεγονός τῆς εἰς τὸν ἑνδοξον αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῶν εὐκλειῶν Αὐτῆς προγόνων ἀναρρήσεως τῆς Ὑμετέρας αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος χαρὰς ἐνέπλησεν ἀπαξάπαντας τοὺς ὑπὸ τὸ σκήπτρον Αὐτῆς λαοὺς τῆς κραταιᾶς αὐτοκρατορίας.

Τὴν χαρὰν δὲ ταύτην τῶν ὡν προϊστάμεθα ἔθνων ἡμεῖς οἱ ταχθέντες πνευματικοὶ αὐτῶν ἀρχηγοὶ διερμηνεύοντες, παριστάμεθα σήμερον ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ ὑποβάλλομεν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν εἰς τὸν ἑνδοξον αὐτοκρατορικὸν Αὐτῆς θρόνον, ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τῶν θεσμῶν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, οὗ τὴν περιφρούρησιν πάντες οἱ λαοὶ τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τῆς εὐμενείας καὶ βαθείας περινοίας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος πρώτιστα ἀπεκδέχονται.

Ἐπὶ ταῖς χρησταῖς ταύταις ἐλπίσι, χεῖρας ἱκέτιδας ἀνατείνομεν πρὸς τὸν πανάγαθον Θεόν, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Ὑψίστου, δεόμενοι ὅπως διατηρῇ Αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πανευκλεοῦς Αὐτῆς θρόνου ὑγία καὶ ἀκλόνητον ἐπὶ μήκιστον βασιλεύουσαν, δαφιλῶς προχέουσας ἐπὶ τοὺς λαοὺς Αὐτῆς τὰς εὐεργεσίας, καὶ κατευοδοῖ ἀείποτε πάσας τὰς πρὸς ἐπαύξησιν τῆς δόξης

τοῦ βασιλείου κράτους καὶ τῆς εὐημερίας τῶν πιστῶν Αὐτῆς ὑπηκόων εὐμενεῖς βασιλικὰς Αὐτῆς προθέσεις.

Γένοιτο·

Τῆς προσήσεως τουρκιστὶ μεταφρασθείσης ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. ἀρχοντος Μ. λογοθέτου καὶ γερουσιαστοῦ Στ. Ἀριστάρχου βέη, τοῦ σὺν τῷ ἀρχοντι καπικεχαγιᾷ συνοδεύσαντι τῇ Α. Θ. Π., ὁ μεγαλειότατος σουλτᾶνος νύχαρίστησε διὰ τὰς εὐχὰς.

Μετὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς εἰσῆχθησαν οἱ ἔχοντες τὸν πολιτικὸν βαθμὸν βεζίρου, οἱ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ διοικηταί, οἱ ἀνώτεροι τῆς κυβερνήσεως ὑπάλληλοι καὶ τὰ μέλη τοῦ τε νομαρχιακοῦ συμβουλίου καὶ τῶν συμβουλίων τῶν δημαρχιακῶν τμημάτων, ἐν οἷς ἱκανοὶ τῶν ὁμογενῶν, ὡς καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐξέχοντες Ἕλληνες ἔμποροι καὶ τραπεζίται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Χθὲς ἐν τῷ σελτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ ψῆφοι ἐπὶ τῷ νέῳ μητροπολίτῃ Κυζίκου. Ἐκ τῶν τριῶν τιθέντων ὑποψηφίων, τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σερρών (προταθέντος συνοδικῶς ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Προικοννήσου), Φιλιππουπόλεως καὶ Βάρνης, προκριθεὶς ἐξελέγη μητροπολίτης **Κυζίκου** ὁ τέως μητροπολίτης Σερρών κ. Γρηγόριος, πρὸ εἴκοσιν ἐπτὰ ἐτῶν ἀποφοιτήσας ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, ἐπίσκοπος Μυρέων γενόμενος τῷ 1887 καὶ μητροπολίτης Σερρών τῷ 1892—Μητροπολίτης **Σερρών** ἐξελέγη, προκριθεὶς τῶν συνυποψηφίων αὐτῷ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας, ὁ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πισιδείας προταθεὶς πανοσιολ. ἀρχιεραγματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, ἀρχαῖος τῆς ἐν Χάλκῃ θεολ. σχολῆς μαθητὴς καὶ προλύτης τῆς θεολογικῆς ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου—Μητροπολίτης δὲ **Ἀγχιάλου** (ἀντὶ τοῦ πρὸ τριμηνίας εἰς Πελαγονίαν μετατεθέντος πανιερ. κ. Βασιλείου) ὁ τέως Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνος, προκριθεὶς τῶν μετ' αὐτοῦ ὑποψηφίων θεοφιλ. ἐπισκόπων Μυρέων καὶ Θεοδωρουπόλεως.—Πᾶσαι αὗται αἱ ἐκλογαὶ τηλεγραφικῶς ἠγγέλθησαν εἰς τὰς δημογεροντίας τῶν οἰκείων ἐπαρχιῶν.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ αἰοδίου μητροπολίτου Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, μέλος τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προσεκλήθη, κατὰ τὸ Συνταγματικόν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἱερώνυμος—Ἀρχιεραγματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου διωρίσθη χθὲς ὁ ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν τὰ καθήκοντα ὑπογραμματέως αὐτῆς φερεπόνως ἐκπληρῶν ἱερολογ. δι-

άκονος κ. Ἀπόστολος Τρύφωνος—Ὑπογραμματεὺς δὲ ὁ τέως κωδικογράφος καὶ δευτερεύων τῶν πατριαρχικῶν διακόνων ἱερολογ. κ. Διονύσιος Μηνᾶς.

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου κατὰ τὴν ἀήξα-σαν ἐβδομάδα ταύτην ἀπέστειλαν ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχιῶν ἡ τῆς **Μεθύνης** καὶ ἡ τῶν **Σερβίων** καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης περιῆλθον εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ μὲν δίσκων 1873 γρόσια, ἀπὸ δὲ τῶν ἐτησίων δόσεων τῶν ναῶν αὐτῆς 999 γρόσια—ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σερβίων καὶ Κοζάνης ἡ κοινότης **Βελβενδοῦ**, ἀπὸ δίσκων εἰσπράξασα 1080 γρ. καὶ ἡ τῶν **Σερβίων** 321 ἐπεμψαν ἀσφαλῶς, δείγμα καὶ ἐν τούτῳ παρεχόμεναι ἀξιεπαίνου φιλογενείας, ἣν ἀπὸ δύο σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων ἀμφότεραι ἐπιδείκνυνται· μάλιστα δ' ἡ τῆς Βελβενδοῦ—ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου ἀπὸ δίσκων περιῆλθον ἡμῖν γρ. 250—Μία δὲ ἰδιωτικὴ συνδρομὴ στελλομένη τρίτον ἔτος τοῦτο, ἡ τοῦ ἐν Σκοπίοις ἀξιοτίμου τραπεζίτου κ. Θ. Δίτσα ἐλκύει τοὺς ἐπαίνους ἡμῶν, διότι καὶ οὗτος, ὡς καὶ ὁ ἐν Μοσχοννησίοις κ. Ἰ. Χατζῆ Ἀποστόλης καὶ οἱ κκ. Πάρας καὶ Δαδιώτης ὥρισαν ἥδη τοιοῦτοτρόπως ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου χορηγίαν, ἣν εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν καὶ ἐτέρους ὁμογενεῖς ὀρίζοντας. Φρονούμεν ὅτι τοιαύτην χορηγίαν ἠδύναντο νὰ καθορίσωσι δεκακισχίλιοι τουλάχιστον ἐκ τῶν ἑκατομμυρίων ἑλλήνων ὀρθοδόξων, οἵτινες οὐδαμῶς ζημιούνται κἂν τε τοιαύτην ἀποτινύωσιν ὀφειλὴν, κἂν τε συντρέχωσι διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταμείων ἢ τῶν ἐν ναοῖς ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας περιεχομένων δίσκων.

Αὐτοκρατορικὴ ἐορτή.—Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, γενεθλιακῇ ἐορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, τελεσθείσης δοξολογίας ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐνταῦθα ρωσικῆς πρεσβείας, τὰς πατριαρχικὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροβιότητος τοῦ εὐσεβεστάτου μονάρχου Νικολάου Β' εὐχὰς ἠρμήνευσαν τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὴν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου.

Κεντρικὴ Ἐκπαίδ. Ἐπιτροπὴ.—Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τῇ γενομένῃ τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, πρόεδρος τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγη ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Σωφρόνιος, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ὑποβαλόντος σεβασμ. μητροπολίτου Νικομηδείας κ. Φιλοθέου· λαϊκὸν δὲ μέλος, ἐκπροσωποῦν ἐν αὐτῇ τὸ Συμβούλιον, ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων κ. Γ. Θεοχαρίδης.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἀντὶ τοῦ συμπληρώσαντος τὸν χρόνον τῆς ἐφορικῆς ἐργασίας.

ἐκλεξίμου δὲ καὶ πάλιν ὄντος κ. Κ. Παπα, ἐξελέγη κατὰ τὴν αὐτὴν κοινὴν συνεδρίαν, ὁ ἑλλ. ἱατρός κ. Νικ. Ίσ. Φερμάνογλου.

Πατριαρχικοὶ διάκονοι.—Ἀντὶ τοῦ διορισθέντος ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἱερολγ. κ. Διονυσίου Ε. Μηνᾶ, διωρίσθη δευτερεύων ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ τέως τριτεύων κ. Εἰρηναῖος Παπαδόπουλος, τριτεύων ὁ γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκλήλλας κ. Καλλίνικος Λαμπρινίδης καὶ διάκονος πατριαρχικὸς ἅμα δὲ καὶ κωδικογράφος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ τέως ἀρχιδιάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυθωνίων κ. Ἰωακείμ Ἀποστολίδης.

Βιβλία χορήγησης.—Βιβλίον κοινωφελούς ἀγγέλλει τὴν ἐκδόσιν ὁ τοῖς παρ' ἡμῶν δημοσιογραφικοῖς κύκλοις γινώσκων κ. Ἀλέξ. Σκενδερίδης. τῆς «Ὁθωμανικῆς Νομοθεσίας», ἥτοι συλλογῆς τῶν νεωτέρων νόμων τῆς Ὁθωμ. Αυτοκρατορίας—ἐγκυκλίων, νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1891η. Νόμοι καὶ κανονισμοί, διεσπαρμένοι μέχρι σήμερον ἐν ἐφημερίσιν καὶ φυλλαδίοις, συλλεχθήσονται καὶ πλήρη σειρὰν ἀπαρτίσουσι, προστεθήσονται δὲ τοῦ τοῖς καὶ ὅσα τοῦντεῦθεν θέλουσιν ἐκπονηθῇ. Τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς τε μεταφράσεως καὶ τῆς ταξινομήσεως τῆς ὅλης ὕλης ἀνέθηκεν ὁ κ. Σκενδερίδης εἰς τὸν γνωστὸν ἐπὶ τῇ γνῶσει τῆς τεττορικῆς διαλέκτου καὶ τῆς ὀθωμαν. νομοθεσίας κ. Ἀπόστολον Φωτιάδην, ἐργασθέντα λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐν τῇ τετρατόμῳ συλλογῇ τῶν νόμων τῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Δημ. Νικολαΐδου, διευθυντοῦ καὶ ἰδιοκτητῆς τῆς ἐφημερίδος «Κωνσταντινουπόλεως». —Ἡ «Ὁθωμ. Νομοθεσία» ἐκδοθήσεται περιοδικῶς εἰς τεύχη 64 σελίδων εἰς ὄγδον, κομψῶς ἐκτετυπωμένα, τιμώμενα 5 γροσίων ἀργυρῶν ἑκάστον. —Ἑλλήν. κήτοικος τοῦ κράτους, δικαστὴς καὶ δικηγόρος, κληρικὸς καὶ λαϊκὸς, δημογέρον καὶ πᾶς ὁ τὰ κοινὰ πράττων πρέπει νὰ ἔχη παρ' αὐτῷ τὴν Ὁθωμανικὴν Νομοθεσίαν.

Πατριαρχικὸς ναός.—Διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ οἱ καὶ ἄλλοτε μετὰ ζήλου πολλοῦ ἐργασθέντες ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ ἀγίασματι τῶν Βλαχερνῶν χεῖρι τοῦ κ. Κωνστ. Θεοχαρίδου καὶ Μιχαὴλ Βαλτζῆς.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Γῆ παρσκευῇ, 8 ἄρχομένου, συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν ἄγειν πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Νεαπόλεως κ. Ἀρσενίῳ. —Χθὲς, 12, μνήμη Γερμανοῦ τοῦ ἐν ἀγίοις πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῖς ἐπίσης ἐορτάζουσι σεβασμ. μητροπολίταις Λαλκαδῶνος, Ἀμασειᾶς, Στρωμνίτης, Πρεσπῶν ἐπεσκέψατο δὲ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Λέρον.

Μητρόπολις Κρήτης.—Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἱανουαρίου ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ἐπίτροπος ἐξέδοτο ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἐπέβαλλε τὸν καθ' ἑκάστην κυριακὴν ἐκκλησιασμὸν διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων, τελομένης πρὸς τοῦτο δευτέρως λειτουργίας ἐν ταῖς πόλεσιν. Νῦν δ' ἐπιθυμῶν, ἵνα μηδεὶς τῶν μαθητῶν ἀπουσιάζῃ ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐξέδωκε δευτέραν ἐγκύκλιον, δι' ἧς παραγγέλλει τοῖς γυμνασιάρχαις καὶ διευθυνταῖς τῶν ἐλληνικῶν καὶ δημοτικῶν σχολείων, ὅπως καθ' ἑκάστην κυριακὴν, συνερχομένων πάντων τῶν

μαθητῶν ἐν τοῖς οἰκείοις παιδευτηρίοις, κατὰ τὴν 8 πρωΐνῃν ὥραν, ἀναγινώσκηται ὁ κατάλογος τῶν μαθητῶν, αἱ δὲ ἀπουσίαι τῶν μὴ παρευρισκομένων καταλογίζονται ἐν τῷ μαθήματι τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκείθεν οἱ μαθηταὶ, συνοδούμενοι ὑπὸ τῶν διδασκάλων αὐτῶν, νὰ μεταβαίνωσιν ἐν τάξει εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ ἀκροῶνται τῆς θείας λειτουργίας, τελομένης ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῶν θρησκευτικῶν.

Μητρόπολις Λέρον καὶ Καλύμνου.—Μεθόντες ἀπὸ ἑλλήν. ἐφημερίδος τὴν γενναίαν δωρεὰν ἐξόχου τέκνου τῆς Καλύμνου τοῦ κ. Νικ. Βουβάλη, πληρεστέραν ἐλάβομεν εἰδήσιν περὶ αὐτῆς, ἣν ἀναγγέλλομεν λεπτομερῶς. Ὁ φιλόπαικτος καλύμνιος ἀνέλαβε ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἐν Καλύμνῳ παρθενάγωγεῖον, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συνάμα δὲ νὰ μετρήσῃ καὶ ὅσα χρήματα ἐξώδευσεν ἢ ἐπιτροπεία διὰ τε τὸ κτίριον καὶ τὸ γήπεδον, δῆλον οὖν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, κατατεθησόμενα εἰς τὸ ἐν Σμύρῃ ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐν Καλύμνῳ ταμεῖου τοῦ λιμένος. Ἰσάριθμον χρηματικὸν ποσὸν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σχολικῆς οἰκοδομῆς, ἧς τὴν ζυλεῖαν ἐκόμισεν ἡδὴ, καθὼς καὶ τὰς διὰ τὴν στέγην χρησιμευσούσας σιδηρὰς ράβδους. Ὡς ὁ κ. Βουβάλης, οὕτως ἐλπίς ὑπάρχει καὶ δι' ἐτέρους καλυμνίους ὅτι θέλουσι προθυμηθῇ νὰ συντελέσωσιν εἰς ἀνέγερσιν καὶ ἐτέρων οἰκοδομῶν κοινωφελούς χρήσεως, οἷα ἡ τῆς δημογεροντίας, ἢ τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου καὶ μιᾶς ἐτι δημοτικῆς σχολῆς, διότι αἱ ὑπάρχουσαι δύο δημοτικαὶ σχολαὶ σήμερον ἀπέβησαν ἀνεπαρκεῖς ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν μαθητῶν. —Καθὼς δὲ ἡ Καλύμνος, οὕτω καὶ ἡ γείτων Λέρος φιλοτιμεῖται νὰ περυστοκμήτῃ ἄλλων εἰς τὸν φιλογενῆ ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπεστάτης συντηρήσεως καὶ σχολείων ἀρρέων καὶ θηλέων, καὶ ἱατρῶν καὶ φαρμακείων χάριν τῶν ἀπόρων, οἱ δὲ ἐκ τῆς νήσου ταύτης ἐν Αἰγύπτῳ ἐμπορευόμενοι γενναῖα ποσὰ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐχορήγησαν καὶ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ συντήρησιν σχολείων, καὶ μητροπολιτικοῦ οἴκου, καὶ δημογεροντικοῦ κατὰ τὴν ἡμετέραν, καὶ διοικητηρίου, οὐχὶ προτροπῆς πρὸς ἔργα φιλογενῆ ἀλλὰ καθολογίσεως ἀνάγκην ἡλλων ἔχοντες.

Ἄγιον Ὅρος.—Διατρίβει ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὁ παν. προηγούμενος κ. Χρυσόστομος Παντοκράτορινός, ἡγούμενος τοῦ ἐν Κυθωνίαις Μετοχίου τῆς ἱερᾶς μονῆς Παντοκράτορος.

Ἐκ τοῦ βίου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου Α΄ τοῦ ἀπὸ Σιναίου ἐγνώθη σημεῖόν τι, ὅπερ δύνατον νὰ θεωρηθῇ ἀναγόμενον μᾶλλον εἰς τὸν βίον τοῦ σουλτάνου Μεδτζίτ, πατρὸς τοῦ νῦν εὐκλεῶς ἀνάσσοντος. Ἐπιστολαὶ τινες ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» τῶν Ἀθηνῶν ἐκδοθεῖσαι πρὸ μηνός, ὑπὸ τοῦ καίμηνστου πατριάρχου ὑπογράφονται, καθιστῶσι γνωστὸν ὅτι τὸ παρᾶ τὸν νισὰν ἱφτιχάρ, δι' οὗ τετιμημένος ἦν ὁ καίμηνστος, ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μεδτζίτ βραβεῖον τῶν ἐν τῇ βυζαντινῇ τοπογραφίᾳ γνώσεων τοῦ Κωνσταντίνου, περιλαμβανομένων ἐν τῇ «Κωνσταντινίδι» αὐτοῦ. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ, γεγραμμένον καθ' ἣν τάξιν ἡκολούθησε γράφειν ὁ Δουκάχιος τὴν «Χριστιανικὴν Κωνσταν-

τινούπολιν» αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς σοφὰς ἐρεῦνας τοῦ Πέτρου Γουλίου, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τόπου πρᾶξησεις τοῦ πολυμαθοῦς πατριάρχου, ἐξετυπώθη τὸ πρῶτον ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1820, παρὰ Πάνω Θεοδοσίου, μετὰ εἴκοσι τέσσαρα δ' ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῷ 1846 γαλλιστὶ. Τοῦ γαλλικοῦ τούτου συγγράμματος ἀντίτυπον ὑπεβλήθη διὰ τοῦ μεγάλου βεζίρου Μεχμέδ Ρασήτ πασᾶ τῷ σουλτάνῳ Μεδζήτ, τιμήσαντι τὸ τε βιβλίον καὶ τὸν τούτου συγγραφέα τόσον ἐπιφανῶς. Ἦν γνωστὴ πᾶσιν ἡμῖν ἡ ἀπονομή τοῦ παρσχίμου τούτου εἰς τὸν Κωνσταντίνον ὡς τιμὴ τῆς παντοδαπῆς αὐτοῦ παιδείας, ἀλλὰ γινώσκεται νῦν ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ὅτι ἐπὶ τῇ συγγραφῇ τοῦ περὶ τῆς πρωτεύουσας τοῦ κράτους συγγράμματος ἀπενεμήθη τὸ δείγμα τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας καὶ τιμῆς, καὶ θεβαιούμεθα ὅτι τὴν τιμὴν ταύτην ὁ σουλτάνος Μεδζήτ ἀπένευεν εἰς σύγγραμμά ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ γεγραμμένον ὑπὸ ἑλλήνου κληρικοῦ περὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἀνεγράφη ὅτι συνοδικῇ ἀποφάσει εἶχε διορισθῇ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν Νικητηδεῖας κ. Φιλοθέου καὶ Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, τοῦ ἀρχιμ. κ. Καλλ. Δελικάνη ἀρχιεπισκόπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῶν κ. κ. Μ. Γεδεών Μ. χαρτοφύλακος καὶ χρονολογίου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας καὶ Ι. Χλωροῦ διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ Γραφείου τῶν Πατριαρχείων «πρὸς σύνταξιν ἱστορικοῦ δυνάμει-
κοῦ ὑπομνήματος περὶ τῶν δικαίων καὶ προνομίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δὴ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας καὶ τῆς ἱστορικῆς πορείας αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον». Τὸ δεύτερον μέρος τῆς μελέτης ταύτης, τὸ πραγματευόμενον τὸ ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἑκκλησιαστικὸν καθεστὼς συνταχθὲν, ἀποφάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, ἐπεξεργασθεῖσα αὕτη ἐν ἀλλεπαλήλοις συνεδριάσεσι ὑπέβαλεν αὕτη διὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐξετυπώθη δὲ ἐπ' ἐσχάτων τοῦτο ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ εἰς σελίδας 122 εἰς μέγα ὄγδοον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Τιμᾶται γροσίων πέντε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν δικαστήριον, ἀντὶ τῆς πρώτης τῆς δευτέρας, θὰ συνεδριάζει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἐκαστὴν πέμπτην, ἀπὸ τῆς 2. μ. μ. εὐρωπαϊκῇ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 8 μᾶτου 1909.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.— Κατὰ παραδρομὴν, ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ ἡμῶν ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τίτλου μὴν μάρτιος, ἀντὶ μαΐου (6) ὡς εἶδει.

Κηδεῖα.— Κατὰ τὴν χθὲς τελεσθεῖσαν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Εὐστρατίου Παπαδοπούλου ἐπὶ πολλὰ ἔτη χρηματίσαντος πρώτου ψάλτου τοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδείων ἐν Σταυροδρομίῳ, καὶ διδασκάλου τῆς μουσικῆς ἐν τισὶ σχολείοις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἱ. θν. Ἰωακείμῳ παρθεναγωγείῳ, τὴν Α. Θ. Π. ἐξεπροσώπει ἐρμηνεύς τῶν πατριαρχικῶν εὐχῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ χρησιμωτάτου γενομένου τῇ ἱερᾷ μουσικῇ διδασκάλου.

Μνημόδυνα.— Τελεσθέντος τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ δημοτελῶς τοῦ τεσσαρακοθημέρου μνημοσύνου τοῦ μακαρίτου ἱερέως τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς Ρωμύλου Σπαθάρη, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας, ἐν Σταυροδρομίῳ, παρῆν ἐκπροσώπων τὴν Α. Θ. Π. τὸν χουμεινικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου ἀξιωματικοῦ προσήγον οἱ σεβασμ. μητροπολίται Πισιδείας, Σωζογαθουπόλεως καὶ Ἐλασσῶνας. Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Μ. βεζίρου, τῶν ὑπουργῶν ἐξωτερικῶν καὶ στρατιωτικῶν, τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Α' στρατιωτικοῦ σώματος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς γερουσίας Σουλταϊμὰν πασᾶς καὶ Δ. Μαυρογορδάτος, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλῆς συνταγματάρχης Ἀχμέτ βέης, βουλευτῆς, οἱ βουλευταὶ Π. Κοσμίδης, Κ. Κωνσταντινίδης (πρωτεύουσας), Χωανάς, Νάλλης, Μαμμόπουλος, Ναρλῆς, Σάλτας, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Καζανόβας, Καραθεοδωρῆς, Ζῶτος καὶ Θεοχαρίδης καὶ πλῆθος ἐπίλεκτον, ἄπειρον. Πολλοὶ τούτων μετέβησαν καὶ εἰς τὸ ἐν Σισλῇ νεκροταφεῖον, ὅπου, μετὰ τὸ νενομισμένον τρισάγιον, δοθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ρωμύλου Σπαθάρη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πισιδείας, ὁμίλησαν ὁ ἐλλόγ. κ. Κ. Π. Σπανοῦδης καὶ ὁ διοικητὴς τῆς ἱππικῆς μεραρχίας Δαοῦτ Πασᾶ ἐξ Σαλλίχ πασᾶς. Τούτῳ καθὼς καὶ τοῖς μέχρι τοῦ νεκροταφείου μεταβάσιν ἀξιωματικοῖς ἡ χαρίστης τουρκιστὶ καταλλήλως ἐκ μέρους τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ τελεταρχῶν ἀρχιερεὺς.

ΤΑ ΕΝ ΑΔΑΝΟΙΣ

Κατ' ἀκριβεῖς ἐξ Ἀδάνων πληροφορίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατὰ τὰς φρικαλέας σκηνὰς, ὧν θέατρον ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων ἡ νομαρχία Ἀδάνων, ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων κατοίκων ἐπεσαν θύματα, κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς ἐν μὲν τῇ πόλει Ἀδάνων περὶ τοὺς 120, ἐν δὲ τοῖς περιχώροις περὶ τοὺς 900· αἱ δὲ ὑλικάι ζημίαι τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες εἰσὶν οἱ ἥττον παθόντες, ἀνέρχονται εἰς 200 χιλιάδας τουρκικῶν λιρῶν.

Ἐν τῇ θλιβερᾷ περιστάσει ταύτῃ, δίκαιον εἶναι νὰ ἐξαρθῇ ἡ πολιτεία τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου ὅπερ, μεθ' ὅλον τὸν ὑφιστάμενον φόβερὸν κίνδυνον, παρέσχεν ἄσυλον τοῖς Ἀρμενίοις, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν σῶσαν· τὸ ἐργαστήριον μάλιστα τῶν ἀδελφῶν Τρυπάνη ἐν Ἀδάνοις, ἀνοίξαν τὰς πύλας αὐτοῦ, πολλὰς χιλιάδας Ἀρμενίων μετὰ τῶν ὁμογενῶν διεφύλαξε καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας περιέθαλψε. Καὶ ἐν Ταρσῷ δὲ καὶ ἐν Μερσίνη, εἰς τὰς οἰκίας τῶν προκρίτων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων πολλοὶ τῶν Ἀρμενίων εὗρον ἄσυλον.

Καὶ νῦν ὁπότε τὸ κακὸν κατηνύσθη πλέον, πείνα καὶ ἀθλιότης πανταχοῦ βασιλεύει. Ἐπέκεινα τῶν 300 οἰκογενειῶν ὁμογενῶν (πλὴν τῶν τριακοντακισχι-

λίων Ἀρμενίων) διατελοῦσιν ἄστεγοι, ἀπροστάτευτοι, ἄσιτοι, ἄνευ ὀδοῦ, ἐπέκεινα τῶν 400 παιδίων, ἀπορφανισθέντα πατρὸς μητρὸς καὶ παντὸς συγγενοῦς, εἰσὶν ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸ κοινὸν ἔλεος, ἄνθρωποι δὲ χθὲς ἔτι πλουσιώτατοι, τείνουσι σήμερον ἐπαίτιδα χεῖρα ὅπως πορισθῶσι τὸν ἐπιούσιον αὐτῶν ἄρτον.

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΒΟΣΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗΣ

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Κοινοβουλίου (Διαίτης) Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης, τοῦτο θὰ ἀπαρτίζηται ἐξ 91 μελῶν, ὧν τὰ 19 μὲν μόνιμα τὰ δὲ λοιπὰ 72 αἰρετά. Τὰ μόνιμα μέλη εἰσὶ 14 κληρικά, ἥτοι, οἱ 5 μουσουλμάνοι Μουφτῆδες, οἱ 4 ὀρθόδοξοι μητροπολίται, οἱ 4 καθολικοὶ ἐπίσκοποι, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σεραγιέβου, καὶ 5 λαϊκὰ, ἥτοι, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ μεγάλου Διοικητικοῦ καὶ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῶν Ὀρθοδόξων, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῶν βακουφικῶν κτημάτων, ὁ πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, καὶ ὁ τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου. Τὰ δὲ 72 αἰρετὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου ὀρίζεται ὅπως ἐκλέγονται κατὰ θρησκευτικὰς κοινότητας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ, ἥτοι, 32 ὀρθόδοξοι, 24 μουσουλμάνοι καὶ 16 καθολικοί.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ (Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ)

ΧΩΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΔΟΚΛΗΡΙΑΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΡΧΙΑΝ

Ἐκ τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ἀνερχομένων εἰς 233, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐξαρχίας μέχρι τοῦ 1900 ἀπεσιρτήσαν τοῦ Πατριαρχείου θεωρούμενα καθαρῶς σχισματικά 191 τὸ ὅλον χωρία.

Ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν. Τρίκοντα τὸ ὅλον χωρία τοῦ διαμερίσματος τῆς Πρέσπας ὑπῆχθησαν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903 καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς τρομοκρατίας. Αἱ ἐκκλησίαι πᾶσαι κατελήφθησαν ἑκτοτε ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, καίπερ τῆς ἀποσιρτήσεως αὐτῶν εἰς τὸ σχίσμα μηδέποτε ἀναγνωρισθείσης ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ὁ μητροπολίτης Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ἐπανειλημμένως ἀλλὰ ματαίως εἶχε διαμαρτυρηθῇ εἰς τὴν Γ. Διοίκησιν καὶ τὸν Γεν. Ἐπιθεωρητὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Νομῶν, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν τε ναῶν καὶ σχολείων.

Τὰ χωρία ταῦτα εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα. Τουμένετο, Σιοῦλεν, Πούστετς, Κόινσκο, Ἄνω Γκόρεντσι, Κάτω Γκόρεντσι, Γλομποστάν, Λέσκα, Δούπεν, Γέρμαν, Ῥάμπη, Μέδοβα, Ῥούδρι, Πόπλι, Ἀχῆλλι, Νίβιτσα, Μπούκοβιχ, Στέκοβον, Ὁπαγι,

Ὁρέσοβον, Γράζδανι, Τύρνοβον, Ὁροβνικ, Λάγκ, Δρένοβον, Βήρπιανι, Βοστάρνι, Κρίσορατ, Τσέροβον, Μπάνιτσα.

ΧΩΡΙΑ ΑΜΙΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Ταῦτα εἰσὶ 5 τὰ ἀκόλουθα. Πισοδέριον, Λιουμπάνιτσα, Τραπεζίτσα, Ἄνω Μπέλιτσα, Κάτω Μπέλιτσα.

Ἐντισι τῶν χωρίων τούτων, ὡς ἐν Πισοδερῖῳ καὶ Ἄνω Μπέλιτση, ὑπάρχουσιν εὐαριθμότατοι ρουμανίζοντες.

ΧΩΡΙΑ ΜΙΚΤΑ

1) Κρούσοβον. Ἡ κεντρικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Νικολάου κατέχεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Μία τῶν ἐνοριακῶν κτισθεῖσα διὰ Πατριαρχικοῦ Φερμανίου, κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1869. Ἡ τῆς Ἀγίας Τριάδος κτισθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, ἅτε διαφιλονεικούμενη μεταξὺ Ἑλλήνων, Βουλγάρων καὶ Ρωμούνων. **2) Ἀχρίς.** Ἐννέα ἐκκλησίαις ἑλληνικὰς κατέλαβον οἱ Βούλγαροι κατὰ τὸ ἔτος 1872. Μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν ἀφῆκαν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἐκκλησία τῆς κάτω συνοικίας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου, κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ρωμούνων τῷ 1904. **3) Γόπεσι.** Ἐν τῇ μόνῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τελεῖται ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ρωμανιζόντων. **4) Ρέονα.** Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κατέχεται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὐχ ἥττον οἱ Βούλγαροι καὶ πρὸ τοῦ Συντάγματος καὶ μετ' αὐτὸ ἡγεῖραν ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῆς, πρὸ τίνος δὲ ὑπέβαλον ὑπόμνημα εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ὁθωμανικῆς Βουλῆς διεκδικοῦντες τὸν ναόν. Οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Οἱ Βούλγαροι ἀνήγειραν ἰδίαν ἐκκλησίαν. **5) Γιάγκοβετς.** Ἐν τῇ μόνῃ ἐκκλησίᾳ τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τελεῖται ἐκ περιτροπῆς ἡ λειτουργία ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν σχισματικῶν. **6) Στροῦγα.** Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1872. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκκλησιάζοντα ἐν παρεκλήσει. **7) Μπλόβιτσα.** Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων, εἰς δὲ τοὺς Ρωμούνους ἔχει ἐπιτραπῇ κατὰ τὸ 1906 ἡ τέλεσις λειτουργίας ἐν τινι δωματίῳ κειμένῳ ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς ἐκκλησίας. Παρεκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Ἀννης καὶ κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ρωμούνων τῷ 1906. **Μονὴ Σλινιτόνς.** Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1901.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΑΖΑΔΕΣ

Καζᾶς Κόρυντᾶς. Γλομποτσάν, Γχορεντσι, Γράζδανι, Λέσκα, Πούστετς, Ὁρέσοβον, Σιοῦλεν.

Καζᾶς Φλωρίνης. Πισοδέριον, Τσέροβον, Βήρπιανι, Βοστάρνι, Κρίσορατ, Μπάνιτσα.

Καζᾶς Ἀχρίδος. Ἀχρίς, Κόινσκο, Λιουμπάνιτσα, Τραπεζίτσα, Ἄνω καὶ Κάτω Μπέλιτσα, Στροῦγα.

Καζᾶς Μοναστηρίου. Ἀπαντα τὰ λοιπὰ χωρία ὑπάγονται διοικητικῶς εἰς τὸν Καζᾶν Μοναστηρίου.

Α'. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

Βερονίκ. Ἀπεσκήρτησε τῷ 1903. ἔχει ἐκκλησίαν Πατριαρχικὴν καταληφθεῖσαν καὶ κατεχομένην ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **Βαμπέλι.** Ὁμοίως.

Β'. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Ραδοχόσδα. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων. Κατὰ τὸν ἰκνουάριον τοῦ 1908 ἐλειτούργησεν ἐν αὐτῇ Βούλγαρος ἱερεύς. Ἡ Μητρόπολις διεμαρτυρήθη. **Σίπτοκα καὶ Νίτσα.** Αἱ πατριαρχικαὶ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Ῥωμουνιζόντων. Ὑπάρχουσιν ἑλλην. κοινότητες.

Γ'. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΕΒΡΩΝ

Κίρτσόβον. Ἐτελείτο μέχρι τοῦ 1908 λειτουργία ἐκ περιτροπῆς μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ σερβιζόντων, ὅτε ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Νομῶν, κατόπιν διαμαρτυριῶν τῶν Σέρβων, διέταξε τὸ κλείσιμον τῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἔκτοτε διατελεῖ κλειστή. Ἐν Κίρτσόβῳ ὑπάρχει καὶ Μονὴ τῆς Παναγίας κατεχομένη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἀπὸ τοῦ 1876. **Γιάγολ καὶ Λόκφίτσα.** Περιέχουσι μικρὸν πληθυσμὸν Σέρβων καὶ Βουλγάρων. Οἱ τελευταῖοι κατέχουσι τὰς ἐκκλησίας, διεκδικουμένας ὑπὸ τῶν Σέρβων, τῶν Πατριαρχικῶν. Τὰ χωρία **Δίβρα, Τόρνε, Λαζαρόπολις, Γάλιδζνικ, Τρέποντσι, Γιάντσε, Τρέμπιστι, Τορνακούβρας, Δόνιε, καὶ Πισκούπτινα** ἔχουσιν ἐκκλησίας Πατριαρχικὰς κατεχομένας ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ διεκδικουμένας ὑπὸ τῶν Σέρβων.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ εὐρίσκει τὴ Μονὴ τοῦ Προδρόμου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1897. Ἐσχάτως οἱ Πατριαρχικοὶ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἠτήσαντο δι' ἀναφοράς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν εἰς αὐτοὺς ἀπόδοσιν τῆς Μονῆς.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

Α'.

Τῇ 27 ἰκνουαρίου (ν. ἔ.) 1908 ἐν τῷ Βατικανῷ ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ 18ῃ ἐκατονταετηρίδα τοῦ ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιασματος, ἐν ᾧ διεκρίνοντο πατριάρχαι, ἐπίσκοποι καὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ λατίνοι καὶ ἐνωτικοί, ἐκφράσαντες ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν ὑπὲρ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ καρδινάλιος Ραμπόλλα μετὰ διακόνων καὶ ὑποδιακόνων λατίνων καὶ ἀνατολικῶν, ὑποβιβάσαντων ἐν τέλει τὰ σέβη αὐτῶν.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ ἔγραψον αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες καὶ μάλιστα αἱ κληρικοφρονούσαι, ἀγνοοῦσαι ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἀνατολικοὶ πατριάρχαι, ἐπίσκοποι, διάκονοι καὶ ὑποδιάκονοι, δὲν εἶναι Ἕλληνες ὀρθόδοξοι, ἀλλ' οὐνίται, κόπται, καὶ σύροι. Τοῦτου ἕνεκα οἱ ἐν Βενετίᾳ καθολικοὶ καὶ ἀλλοχού ἐλεγον, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νὰ ἐνωθῇ μετὰ

τῆς λατινικῆς, ἀφ' ἧς μέχρι τοῦδε ἀφίστατο. Τοιαῦτα ἐφρόνουν ἀφορηθέντες ἐν τῶν τελευταίων ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐφιεμένης τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἄνευ ὁμῶς ὀρίμου σκέψεως καὶ εἰλικρινοῦς διαθέσεως, καὶ πρὸ πάντων προηγουμένης συνεννόησεως πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους γνησίους ἀντιπροσώπους τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀλληθῶς ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐπεθύμει καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ δὲν παύει εὐχομένη ὑπὲρ τούτου καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπαιτοῦσα διαθέσιν εἰλικρινῆ καὶ σκοπὸν ἄγιον.

Δυστυχῶς ὁμῶς τί παρατηρεῖται παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τῆς Δύσεως; Οὐχὶ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἀγαθὴ διάθεσις καὶ ἐλευθέρᾳ γνώμῃ ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς ζητήμασιν, ἀλλὰ μῖσος, ἐθνικὸν καὶ βχθὺς θρησκευτικὸς φανατισμὸς, παρατηρούμενος ἰδίᾳ ἐν μείζονι βαθμῇ ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσι, ταῖς ἐπὶ εὐγενείᾳ καὶ μορφώσει διακρινομέναις.

Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀρκεῖ νὰ γίνῃ γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀνωτάτου δικαστηρίου, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ ἐρώτησις τοῦ ἐν Νεαπόλει ἐφετείου, ἀποβλέπουσα τὴν γνωστὴν διένεξιν τῶν ἐν Νεαπόλει ἑλλήνων πρὸς τοὺς οὐνίτας, τοὺς τυραννικῶς ἀρπάσαντας τὴν δι' ἑλληνικῶν κεφαλαίων οἰκοδομηθεῖσαν καὶ ἐπὶ αἰῶνας ὑφ' ἑλλήνων κατεχομένην ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν.

Ἐρώτησις ἐφετείου Νεαπόλεως?—Ἀνήκει τῇ δικαστικῇ ἀρμοδιότητι τὸ ζήτημα τῆς μετατροπῆς τῆς ἑλληνοπαπικῆς ἐκκλησίας εἰς **ἐλληνοδχιόματικὴν**, στερουμένων οὕτω τῶν κυριαρχικῶν ἐπ' αὐτῆς δικαιωμάτων καὶ τῶν προσόδων αὐτῆς ἐκείνων, οἵτινες δι' ὅσον ἔχονται ὅτι εἶναι οἱ μόνοι πρὸς τοῦτο δικαιούμενοι;

«Una dimanda diretta a sostenere la inefficacia di alcuni atti, che Tramutando in *greca scismatica* una chiesa, che si dice di culto greco unito, spogliano della proprietà e delle rendite coloro i quali affermano averne solo il diritto, rientra per avventura nella competenza del potere giudiziario?»

Ἀπάντησις τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀνωτάτου — Πρὸς διασφίξιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἐρωτήσεως ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ ἡ φύσις τῆς ἐριδος, ἢ αὐτῶν γνωστῇ ἂν αὕτη εἶναι τοῦ πολιτικο-θρησκευτικοῦ δικαίου, ἢ ἀπλῶς μόνον τοῦ πολιτικοῦ. Πρακτικῶς ὁμῶς ὅτι δύο δικαστὲς ὁμοφωνοῦν, ὁ εἰς τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῶν ἀγίων Πέτρου καὶ Παύλου κατὰ τῶν ἐφημερίων Κωνσταντίνου Ταμπούρη καὶ Ἰωσήφ Μαρτίνου πρὸς ἀκύρωσιν τῶν συμβολαίων τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἑλλήνων καθολικῶν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς 14 μαρτίου 1865, δι' ἧς μετετρέπετο ἡ ἑλληνοπαπικὴ Ἐκκλησία εἰς **ἐλληνοδχιόματικὴν**. . . . Καὶ κατωτέρω ἔκ τοῦ σημείου τούτου σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ μετὰ τῶν ἑλλήνων καθολικῶν καὶ **δχιόματικῶν** ἔρις δὲν συνίσταται, ἐὰν ἡ ἑλληνικὴ ἢ κα-

θολική Ἐκκλησία διατηρῇ ἀκεραίαν τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν καὶ τὸ κῆρος τῶν συνόδων, ἢ ἐὰν ὁ Φῶτιος, τὸ πρῶτον στρατιώτης καὶ ἀρχιστράτηγος καὶ εἶτα ἐν ἑπτὰ ἡμέραις ἱερεὺς, ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐδικαιούτο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἢ πράγματι ἦτο αἰρετικὸς

«Considerando, che a risolvere questa prima e quistione è forza determinare la vera indole della contesa, essendo diverse le conseguenze che se ne possono trarre, secondo che essa si fa rientrare nel campo politico—religioso, ovvero lo si debbe necessariamente rimanere entro i confini del diritto civile. Ora in fatto vuolsi osservare, che due giudizi si erano insieme riuniti: l'uno sospinto da' governatori della chiesa greca de' S. S. Pietro e Paolo contro il curato Constantino Tampuri ed il cappellano Giuseppe Martino, diretto a rescindere ed annullare i contratti, la cui mence i detti ufficii si avevano: e l'altro istituito dai greci cattolici, che avea per obietto di far dichiarare nulla ed inefficace una deliberazione del 14 marzo 1865, con che si tramutava la chiesa di rito greco-romano in altra consacrata al culto *greco scismatico* Considerando che da questo fuggevole cenno di fatto si scorge chiaramente, che la disputa surta tra' greci cattolici e gli *scismatici* non istà nel vedere se la chiesa greca o la latina conservi illibata la tradizione apostolica, e l'autorità de' concilii, o se il Fogio, dapprima guerriero e capitano delle gardie, e poscia nel giro di sei giorni fatto prete e vescovo e patriarca di Costantinopoli, abbia ragione a sostenere le sue dottrine, ovveramente sia un *eretico*»

(Ἰδε Annali della giurisprudenza italiana, corti di cassazione, decisioni civili, Napoli 15 febbraio 1870, pag. 143).

Τοιαύτη κατὰ λέξιν ἡ ἀπόφασις τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ ἐλευθέρου Ἰταλικοῦ βασιλείου, ἥτις καὶ ἐν ἄλλοις αὐτοῦ μέρεσιν ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις *chiesa greca scismatica* καὶ *greci scismatici* καὶ ὅτι πλέον ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, κακίζουσα αὐτὸν καὶ ἀποκαλοῦσα αἰρετικόν, ὥστε ἐδογματίσεν αἰρετικὰ ὁ ἱσαπόστολος οὗτος πατριάρχης, καὶ τὴν ἀγίαν τοῦ Θεοῦ καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν *δογματικὴν* καὶ τοὺς πιστοὺς αὐτῇ, *δογματικούς*, καὶ δίδει τίτλους ἀποδοτέους ἀληθῶς τῇ κιννοτομησάσῃ δογματικῶς λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς βαδίζουσι τὴν αὐτὴν ὁδὸν τέκνοις αὐτῆς.

Κατὰ ταῦτα, ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσωσιν αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέργειαι τοῦ πάπα, ἐφόσον οὗτος δὲν νοθεύει τὸ ποίμνιον αὐτοῦ νὰ παύσῃ τὸν πολλῶν δεινῶν πρόξενον φανατισμὸν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐμβάλλει τῷ κλήρῳ αὐτοῦ αἰσθήματα ἐθνικώτερα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ πρὸς τὰς

ἄλλας χριστιανικὰς θρησκείας, τὰς τὸν αὐτὸν ἀληθινὸν Θεὸν λατρεούσας.

Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὁλεθρίου προσηλυτισμοῦ δυνατόν νὰ πιστευθῇ παρ' ἡμῖν σὺν τῷ χρόνῳ, ὅτι ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, κατανόησασα τὴν πλάνην αὐτῆς, εἰς ἣν ἄχρι τοῦδε εὕρισκετο ἐκ φιλοδοξίας, ἤρξατο οἰκειότερόν πως διακειμένη πρὸς τὴν ἡμετέραν τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ δεκνύουσα αὐτῇ ἀδελφικὰς ἀληθῶς καὶ εἰλικρινεῖς τάσεις.

Πρὸς τοῦτοις δέον νὰ ὑποδείξῃ καταλλήλως τοῖς ἀνωτέρας θέσεις κατέχουσι δικασταῖς καὶ ἄλλοις τέκνοις αὐτῆς, ὅτι δέον νὰ περιορίζωνται εἰς ὅ,τι ἐκλήθησαν, καὶ ν' ἀπονέμωσι τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ σεβασμὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣν ἐσεβάσθησαν αἰῶνες ὁλόκληροι, τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους, ἐξ' ὧν πολλὰ ὠφελήθησαν καὶ οὗς δέον νὰ διακρίνωσι τῶν οὐνιτῶν, ἐνα μὴ φαίνωνται ἄδαεῖς καὶ τῶν ἀπλουστέρων, καὶ τέλος πρὸς ἱερὰ πρόσωπα, ἅτινα γεραίρει σήμερον καὶ τιμᾷ καὶ Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, διὰ τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ὑπὲρ αὐτῶν κατερικῶς ὑπέστησαν.

B'

Οὐχὶ ἄσκοπος δὲ θεωρητέα καὶ ἡ δημοσίευσίς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τοῦ ἀνεκδότου μέχρι τοῦδε σπουδαίου ἀναιρετικοῦ κατὰ λατίνων διαλόγου τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ ἐμπίστου τοῦ αὐτοκράτορος Ἑμμανουὴλ Παλαιολόγου (1391—1425) Δημητρίου Χρυσολοῦ, ¹⁾ χρησιμωτάτου τοῖς ἡμετέροις ὅπλου κατὰ τῶν λατίνων ἐν περιπτώσει θεολογικῆς μετ' αὐτῶν συζητήσεως.

[Ἔπεται συνέχεια]

† ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

17. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΖ΄.

Ἡ 10 μαΐου γεραίρει τὴν μνήμην κυρίως Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ, ὡς καὶ μαρτύρων τινῶν, ἀθλησάντων ἐπὶ Λικινίου ἐτι δὲ καὶ Ἡσυχίου πρεσβυτέρου. — Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἤγε τὴν μνήμην Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ τῶν μαρτύρων, ἣν ὁ Συναξαριστὴς καὶ τὰ Μηναῖα τάττουσι σήμερον εἰς τὴν 9 τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὸν κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς μνήμης Σίμωνος ἀποστόλου **κανόνα** συνέταξε Θεοφάνης ὁμολογητῆς ὁ Γραπτὸς—ἀλλ' ἐν παρελθοῦσι χρόνοις ἀκολουθία καὶ παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐγένετο ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἐπι-

1) Πλὴν τοῦ διαλόγου τούτου, εὕρισκόμενον ἐν τῷ κώδικι τοῦ πολυμαθοῦς ζακυνθίου μοναχοῦ Παχωμίου Ρουσάνου (Ἰδε Marcian, cl. XI, cod. XXVI), ἔγραψεν ὁ Δημήτριος καὶ ἄλλα ἄξια λόγου θεολογικὰ ἔργα, μνημονεύμενα ὑπὸ τε τοῦ Φαβριχίου (Ἰδε Bibl. gr. tom. 11, σελ. 411—13) καὶ τοῦ Κρουμβάχερ (Ἰδε Ἱστορ. βυζαντινῆς λογοτεχνίας tom. A' σελ. 214).

μάχου καὶ Γορδιανοῦ τῶν μαρτύρων ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Στρατονίκου, ἴσως τῷ ἐν τῷ Ρηγίῳ (Κιουτσούκ-Τσεκμετζέ). — Δόγον ἢ μᾶλλον **ἐγκώμιον** εἰς Σίμωνα τὸν ἀπόστολον ἔγραψε Νικήτας Παφλαγῶν ὁ ρήτωρ, ὃχι ὁ γνωστὸς ἐπὶ Φωτίου ἀλλ' ἕτερος ἐκείνου μικρῷ μεταγενέστερος, ἐκδοθὲν ὑπὸ Κομπεφισίου καὶ ὑπὸ Migne ἐν τῇ ἑλληνικῇ Πατρολογίᾳ. — **Εἰκὼν** τοῦ ζηλωτοῦ Σίμωνος εὐρηται ἐν ἀγιοταφικῷ παλαιῷ χειρογράφῳ, παριστῶσα ἐν συμπλέγματι τὸν τε Σίμωνα καὶ τὸν Βαρθολομαῖον καὶ τὸν Θωμᾶν, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον ὑπομένοντας. — Περὶ δέ τινων ἐτέρων παραστάσεων τοῦ ἁγίου Σίμωνος, ἐν βιβλίοις πρὸ ἐτῶν πολλῶν μετατυπωθεῖσιν ὡς καὶ τῶν γραφειῶν ὑπὸ Ραφαήλ, Ρούβενς, Σουαβίου, Γολτζίου καὶ ἄλλων, ἰδὲ τοῦ Dictionnaire Iconographique des monuments de l'Antiquité Chrétienne, par L. Gue-nebanlt. σελ. 340 τοῦ Β' τόμου.

Λείψανα Σίμωνος τοῦ ζηλωτοῦ, ἐν Περσίᾳ, κατὰ λατίνους, σὺν τῷ ἀποστόλῳ Ἰούδα ταφέντος, μετῇ νέχθησαν εἰς τὴν Ρώμην, εὐρηται δέ τινα καὶ ἐν Τουλούσῃ· καὶ ἐν ἐκκλησιαστικῇ τινὶ παροιμίᾳ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῶν Βορδιγάλων ἕτερα, κατὰ τὸ Dictionnaire critique des reliques et des images miraculeuses, par Collin de Plancy (τόμου Γ' σελ. 90).

Μνήμας ἱστορικὰς, αἵτινες συμπίπτουσι κατὰ τὴν 10 Μαΐου, σημειοῦμεν τοὺς θανάτους τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Παρθενίου Β' τοῦ Ὁξέως (κεσκὶν) (1651) ἀπαγχονισθέντος συνεπείᾳ καταγγελιῶν τῶν ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαβίας — καὶ Σαμουήλ Χαντζερῆ (1774).

18. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΙΗ'

Ἡ 17 τοῦ μεσοῦντος τούτου μηνὸς, ἡ συμπίπτουσα πρὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, πανηγυρίζει τὴν μνήμην **Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας** τῶν ἀποστόλων, ὡς καὶ τινων ἐτέρων μαρτύρων, ἐν οἷς εἷς, ὁ Σολόχων γράφεται **Σόλων** ἐν ἀρχαίοις δοκίμοις χειρογράφοις. — **Ὁ κανὼν** τῆς ἑυρτής τῶν δύο ἀποστόλων ἐγράφη ὑπὸ Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τοῦ στουδίτου. — **Λείψανα** αὐτῶν ἀνευρέθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος καὶ Θωμᾶ πριάρχου, ἀλλ' ἄγνωστος ἡ κατόπι τύχη αὐτῶν, καὶ τοι γνωστὸν ὅτι εὐρέθησαν ἐν Τοῖς Εὐγενίου.

*

Τῇ 17 συνέπεσεν ἐφέτος ἡ **Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς**, ἥς τὸν ἐν πεζῷ λόγῳ κανόνα συνέταξεν ὁ Κοσμᾶς ὁ Μαΐουμᾶ ἐπίσκοπος, τὸν δὲ ἱαμβικὸν ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης.

Ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν, τῇ μὲν κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς ἐτελεῖτο πανδήμως ἡ παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ — τῇ δευτέρᾳ τῆς **Ἀγίας Τριάδος** ἐώρταζον μὲν ἡ μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Σταυ-

ρακίου, ἡ ἐν Χάλκῃ, βεβαίως ἀμφότεραι μετὰ τὴν Θ' ἑκατονταετηρίδα, καὶ μετὰ τὴν IB' ἡ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Περδικάρη, ἥς κτῆμα πιθανῶς ἦν τὸ ἔξω τῆς Μελανδησίας πύλης (Μεβλεβι-χανέ-καπὶ) σωζόμενον καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πανηγυρίζον φερώνυμον ἀγίασμα. — Κατὰ τοὺς πάλαι χρόνους ἐκείνους, ὡν μιμνησκόμεθα τόσῳ συνεχῶς, τῇ **τετράδι** τῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἑβδομάδος ἐγένετο παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐπὶ μνήμῃ Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ τῶν ἀρχαγγέλων ἐν τῷ ναῷ αὐτῶν ἐν τῷ Νέῳ Παλατίῳ — τῷ δὲ **σαββάτῳ** παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐπὶ μνήμῃ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν θεοπρομητόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ.

*

Εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἡ 17 Μαΐου ἐπαναφέρει τὰ γεγονότα ταῦτα, κατὰ χρονικὴν σειράν· τὸν θάνατον τοῦ ἐν ἁγίοις πατριάρχου καὶ ἀδελφοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ Στεφάνου, συμβάντα τῇ 17 Μαΐου 893 — τὴν ἐκλογὴν τοῦ μητροπολίτου Μονεμβασίας Ἰσιδώρου, τῇ 17 Μαΐου 1847, ὡς πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως — τὴν παῦσιν τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, 17 Μαΐου 1623. — Προσθετέον ὅτι τῇ 17 Μαΐου 1397 οἱ πνευματικοὶ Διονύσιος, Θεοφάνης, Ἰωάσαφ, Μητροφάνης καὶ τρεῖς Μακάριοι συναποφαίνονται χειροτονίας ἄξιον τὸν ὑποψήφιον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως (ιερομόναχον τότε) Κάλλιστον Β' τὸν ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ξανθοπούλων.

M.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Λιώρας, ὑπὸ τῆς ὁδοῦ, ὁρμώμενος ἐκ Τυρνόσου, τῆς ὑποδικήσεως Μοναστηρίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 8 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, τὸ γένος Τερπίνα, κατοίκου Τυρνόσου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιεύσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 20ῃ Ἀπριλίου 1909

ὁ πρόεδρος

ὁ γενικὸς ἐπίτροπος

+ Πέτρος Αἰμιλιανὸς

ὁ γρτμ. αὐτῆς

Λεωνίδας Εὐθυμίου

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Τ. III - 726988